

Nacionalizam

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 6 | Nivo: FPN, Beograd

Poreklo I razvoj nacionalizma

Reč nacija potiče od latinske reči nasci, a u obliku natio odnosi se na grupu ljudi koji su povezani rođenjem. Tako nacija nije imala političko značenje, već ga je primila krajem 18. veka kada su pojedinci I grupe počeli da se klasifikuju kao nacionalisti. Termin “nacionalizam” je upotrebljen prvi put 1789. .

Sama ideja nacionalizma je nastala tokom Francuske revolucije. Pre toga nije bilo osećaja nacionalnog identiteta koji je formirao politički identitet naroda. U Francuskoj revoluciji se sledila ideja da stanovništvo ne treba da bude potčinjeno kralju Luju XVI, već da se oslobodi I da se postanu građani Francuske. Tako je nacionalizam bio revolucionarnog I demokratskog karaktera. Ova velika revolucija usmerila je francusku istoriju ka stvaranju građanske države I dala još jedan istorijski plod: stanovništvo Francuske konačno je steklo svoju nacionalnu svest. Ova nacionalistička svest, nasledena od Francuske, širila se početkom 19. veka I Latinskom Amerikom. Tokom 20. veka proširila se I na ostale kontinente, pošto su narodi u Aziji I Africi počeli da daju otpor kolonijalnoj vladavini.

Ideje nacionalizma

Nacionalizam se umesto kao ideologija, ponekad klasifikuje kao politička doktrina. Srž nacionalizma, u stvari predstavljaju pokreti I ideje koji se vezuju za priznavanje centralnog značaja nacije. Bitno obeležje nacionalizma jeste I njegov afektivni I emocionalni potencijal, što naravno, ne znači da ga treba smatrati psihološkim fenomenom. S obzirom na povezanost nacionalizma sa različitim ideološkim tradicijama, može se reći da on ima šizofreni politički karakter.

Najvažnije nacionalističke ideje su:

nacija

organska zajednica

samoopredeljenje

politika identiteta

Nacija

Nacija je osnovni princip političke organizacije. Nacije su u svom osnovnom značenju kulturni entiteti, skupine ljudi povezane zajedničkim vrednostima I tradicijama, jezikom, religijom I istorijom, a žive na istoj teritoriji. Kao najjasniji simbol nacionalnosti uzima se jezik. Ipak, postoje I narodi koji govore istim jezikom, a nemaju zajednički nacionalni identitet. Takvi su Amerikanci, Australijanci I mnogi drugi koji govore engleskim jezikom, ali nisu pripadnici engleske nacije. Takođe, postoje nacije koje uživaju znatnu meru nacionalnog jedinstva, kao što je u Švajcarskoj, a ne govore istim jezikom. Drugi symbol nacionalnosti jeste religija. Na Bliskom istoku, bitan uslov za formiranje nacionalnosti je religija – islam. Opet, postoje mnoge zemlje koje imaju istu religiju, a predstavljaju različite nacije. Etničko ili rasno jedinstvo može biti značajno za formiranje nacije, ali je osnova nacionalizma pre kulturna nego biološka. Zajednička istorija I tradicija je jedna od karakteristika nacije, mada ne mora biti presudna za njen opstanak, što dokazuje I primer SAD-a. S obzirom na sve ove karakteristike jedne nacije, I na to da nijedna od njih nije presudna, nemoguće je definisati naciju drugačije nego od strane samih članova jedne nacije. Zbog toga “subjektivnog” definisanja nacije, ona se smatra za psiho- politički entitet. Mogu se razlikovati “ekskluzivno” I “inkluzivno” shvatanje nacije. Prvo naglašava značaj etničkog jedinstva I istorije, tj. zajedničkog porekla nacije. Ovo gledište usvajaju konzervativci I fašisti. Po drugom, ističe se značaj građanske svesti I patriotske lojalnosti. Ovo shvatanje teži da naciju poistoveti sa državom I njemu su skloni liberali I socijalisti.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com